ISSN 0132-4462.
№ 1 2013
січень

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Виявляється, добре, що комунальники не хапаються вулиці чистити. Треба буде їх якось відзначити!

Міні діалоги

У поліклініці

— Лікарю, а це правда, що здоров'я не купиш ні за які гроші?

— Та Бог із вами! Хто це вам сказав таку дурницю?!

Дві біди

— Що це таке: стоїть біда на біді?

— Не знаю...

— Це автоінспектор на дорозі.

Надіслав Василь КОРОНЕЦЬ.
м. Калинівка Вінницької області.

В аптеці

— Дайте мені, будь ласка, пігулки для схуднення.

— Жіночко, я п'ять хвилин тому продала вам десять упаковок...

— Я не наїлася...

Депресія

— Наш пес у депресії.

— Що сталося?

— Чоловік кинув пити, то пес залишився без співрозмовника.

Надіслала Марина СТОЙДА.
м. Нікополь Дніпропетровської області.

Бракує

— Чому жінки виходять заміж?

— Бракує досвіду.

— А чому розлучаються?

— Бракує терпіння.

— Чому знову виходять заміж?

— Бракує пам'яті...

Мороз

— Алло, тату, як там у вас погода?

— Та трохи морозець бере, мінус п'ять на термометрі.

— Слава Богу. А то я хвилююся: по телевізору передавали, що у вас мінус тридцять.

— Так це, мабуть, на вулиці...

Надіслав Андрій ГОЛУБЕЦЬ.
м. Волноваха Донецької області.

З Новим роком!*

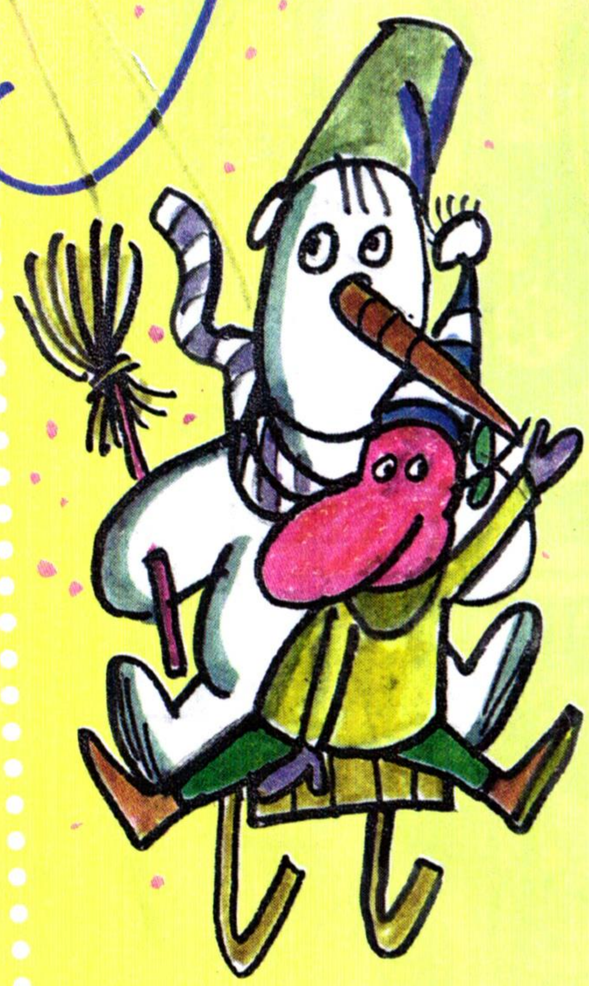

Шановні друзі!

Піднімаючи келихи за новорічним столом, ми бажали один одному щастя, здоров'я, благополуччя... А перчанам хотілося б, щоб ви були і здоровими, і щасливими, і усміхненими!

Вітаємо з Новоріччям наших вірних читачів, котрі передплачують журнал упродовж десятиліть, і тих, до кого «Перець» прийшов уперше!

«Перець» твориться не тільки письменниками-гумористами, фейлетоністами, художниками-карикатуристами, а й читачами. Тому чекаємо від вас листів із гуморесками, віршами, народними усмішками, малюнками (а хто не вміє малювати, може надсилати теми – не пропадати ж добру!) Багато з вас записує смішні висловлювання своїх дітей і внуків. А чому б їх не запропонувати нашому «Перченяткові»? Улюблена ваша рубрика «Страшне перо не в гусака...» теж формується із «перлів», які надсилають наші читачі. А скільки веселих бувальщин та історій чуєте ви майже щодня! Запишіть – і в «Перець»! Будемо сміятися разом!

Ще раз вас із Новим роком!

Від щирого серця
головний редактор «Перця» Михайло ПРУДНИК.

Іронізми

❄ *У нас навіть безлад чітко налагоджений.*

❄ *Поки ми не визначимося, яким шляхом нам треба йти, доріг у нас ремонтувати не будуть.*

❄ *Мені потрібен чоловік, а не чайник зі свистком! — заявила вдома дружина футбольного судді.*

❄ *Пригрівся, як орден на грудях.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зустрів товариша... Водієм працює, то, спасибі, підвіз мене додому...

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Альо, комісійний? Мисливські рушниці приймаєте?

Олег ГУЦОЛ

ПРАВДА НА СЬОГОДНІ

Всі гукають: «Воюєм за правду святу!»
Та правда одна лиш у тому є:
Воюють за правду, однак лиш за ту,
Яка їх сьогодні влаштовує.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

м. Київ.

40 СОТОК НА МІСЯЦІ

Усього за 990 гривень можна купити ділянку на Місяці площею 40 соток. Чотири тисячі українців і ще два мільйони людей з усього світу вже їх придбали... У компанії, яка продає площі, розказують, що наші земляки вибирають місця із гарними краєвидами і порядними сусідами.

ЩОБ НЕ БАЛАКАЛИ?

Українському національному радіо на 2013 рік державним бюджетом України виділено коштів у три рази менше, ніж торік, і у чотири рази менше від його потреб. «В результаті чого, перший радіоканал змушений буде скорочувати час мовлення, — говорять працівники радіо. — А друга і третя програми — «Промінь» і «Культура» — можуть взагалі зникнути з ефіру».

Ці три канали сьогодні ще залишаються острівцями українського слова і української духовності в морі попси і несмаку, які заполонили наш ефір FM-програмами.

А КУДИ Ж ВОНИ ДІВАЮТЬСЯ?

«12 млрд. гривень українці щороку переплачують за подачу тепла через необгрунтованість тарифів»,— заявив голова правління Громадянського комітету захисту прав людини Микола Козирєв.

ЗНОВУ ОБРАЛИ «БІДНИХ»?

Відбулися чергові парламентські вибори, і ми, виявляється, знову обрали «бідних», неспроможних зі своїх «скромних» заробітків викроїти грошей ні на оздоровлення, ні на курортні путівки, ні для забезпечення собі «належних житлових умов». Тож нинішні депутати, як і їхні попередники, котрі перед виборами нібито відмовлялися від пільг, можуть розраховувати майже на 30 000 гривень щорічної допомоги. Це стало можливим, завдяки ухваленню Закону про бюджет на 2013 рік.

Василь ФЛЬОРКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ХАПОЗИТИ.
НЕВЖУВАНЕ СЛОВО.
НЕ РЕПАЙСЯ.
СІМЕЙНА КРАДИЩЯ.
ДЕБ'ЮТЬ САТИРИКА.
ЗУСТРІЧНІ КЛАНИ.

Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури
Полтавської області.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

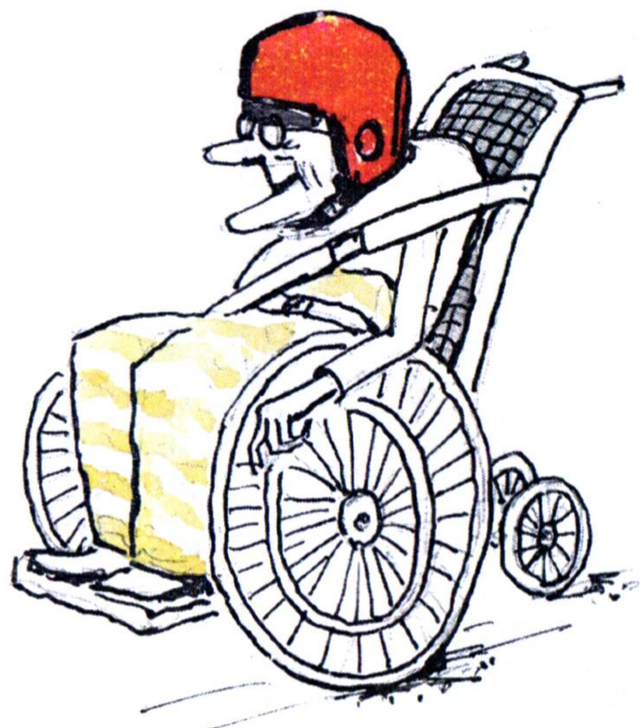

Вітаємо ювіляра!

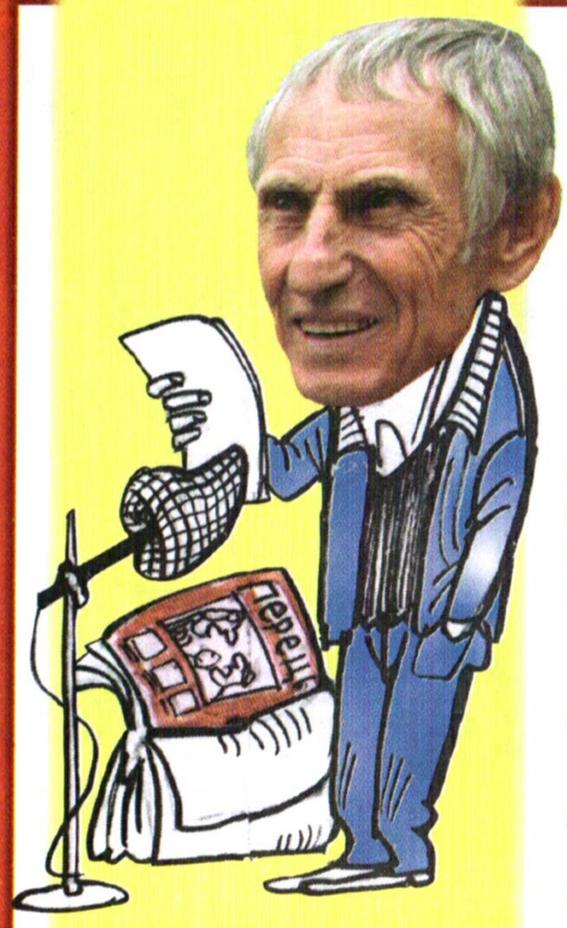

Відомого письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій, заслуженого діяча мистецтв України, однопечанина Євгена ДУДАРЯ із другим 40-літтям!

Дружній шарж Анатолія Василенка.

АВТОПОРТРЕТ ІЗ НАТУРИ

в коротких інтерв'ю

— Ти великий письменник?

— У літературі є метри, дециметри, сантиметри, міліметри. Я — міліметр. Але залізний. І вважаю, що краще бути залізним міліметром, ніж липовим метром.

— Славу любиш?

— Хто слави не любить, той не достойний її. Але славу, як і жінку, треба любити в міру своїх природних даних. Інакше вона піднесе гарбуза.

— Як працюєш?

— До полудня займаюся розумовою працею, пополудні — фізичною. На цілий день розуму не вистачає.

— Чи буває, що розчаровуєшся?

— Рідко. Я засвоїв залізне правило: «Для того щоб не розчаровуватися, не треба перед тим дуже зачаровуватися!»

— Який маєш характер?

— Як віск. При обробці любить тепло.

— Як ставишся до природи?

— Як і всі, люблю її. І, як усі, гублю її.

— Стосунки із видавцями?

— Сатирик пише, що хоче. А видавець видає, що хоче. Бо у класовому суспільстві видавець — класовий ворог сатирика. А в безкласовому — класичний перестраховщик.

— Твої твори друкують без труднощів?

— Без труднощів, але з поправками.

— Із ким у тебе бувають конфлікти через гумор?

— Із дурнями.

— Твій творчий шлях?

— У мене не шлях, а стежка. Крута і слизька.

— Ти щасливий?

—Так. Бо живу за принципом французького прислів'я: «Коли нема того, що любиш, то люби, що маєш!»

— Ти досяг піка?

— Піка надії...

— Твоє кредо?

— Сміх заради життя, а не життя заради сміху.

Десятки років били у барабани: «Мы родились, чтоб сказку сделать былью...» І зробили. Нема нашій «были» аналога в світі. Живемо як у казці. «По бороді текло, в роті не було...»

Чу-де-са!

Почалися вони, як каже Вітя Царапкін, ще «на заре нашей юности.» Переплутали. Замість відлучити від держави диявола — відлучили церкву. Тепер дивуємося, де в нас набралося стільки чортовиння?

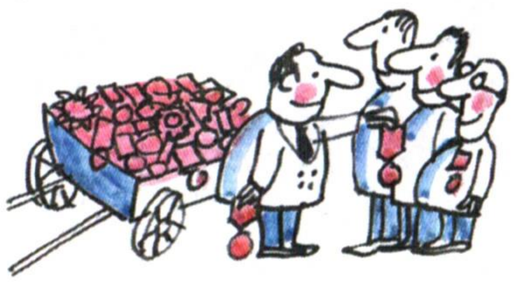

Замість того щоб позбутися наймита — ліквідували господаря. Тепер кричимо про кричущу безгосподарність. Замість того щоб перекрити дорогу дурням — перекрили кисень ученим. Тепер плачемо, що немає чим дихати.

Всі галабалакаємо про безвідходне виробництво, і всі виробляємо відходи. Те, що «виручаємо» від виробництва і продажу алкоголю, витрачаємо на вчорашніх алкоголіків — на утримання Товариства тверезості.

Чудотворці!

Оремо постановами, сіємо липою і чекаємо, що виросте пшениця. Беремо у природи золото, переплавляємо його на медалі й чіпляємо на груди тих, хто нищить природу. Ще й хизуємось: «Лише у нас за працю дають нагороди!»

А скрізь — зарплату. Нормальну. За яку можна самому прожити, дружину з дітьми прогодувати, по світу потинятися, ще й коханці допомогти.

Я ж три місяці стягувався на одні штани. Стягнувся. Натягнув. Прийшов на відповідальну нараду. Сів. А вставав уже зі стільцем. Штани «дали тріщину». Легка промисловість із важкими наслідками.

А чого тоді чекати від важкої промисловості? Легковажності? Стук-грюк! Тяп-ляп! Ура-уря! У нас найбільша у світі домна! У нас найдовший у світі поїзд! У нас найбільший у світі

літак! Навіть лопухи в нас найбільші... До півтора метра сягають. А в багатьох міністерствах і відомствах — ще більші. До двох метрів дотягують. І тверді. Як броня. Не піддаються жодній обробці. Сімдесят років науки — і нітелень!..

Чудеса!

То були найдемократичніші у світі. Тепер вчимося демократії. А якої демократії? Всі рівноправні, але не всі рівносильні.

Вибори. Кандидати. Боротьба.

Ви собі поборіться, а ми собі оберемо. Кого треба. Плюралізм. Від слова «плювати». Той, хто вище, на того, хто нижче.

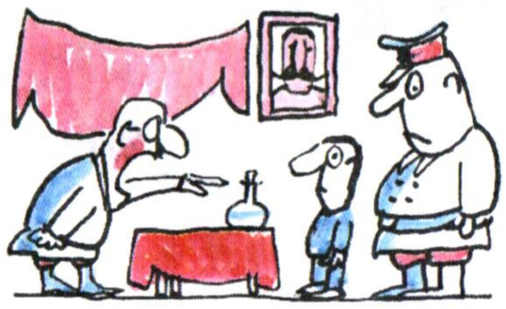

Тільки по одному піднялися до рівня світових стандартів. По гумових палицях. Правда, ще не знаємо, як ними бити так, щоб не дуже сліди залишалися.

КРАМНИЧКА БУКНІСТА

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Микола КАПУСТА

Немає аналога і нашій боротьбі за самоочищення.

Я не про мило. Я про очищення моральне.

Для того щоб позбутися алкоголізму, — повирізали виноградники.

Для того щоб позбутися суспільного діабету, — перекрили цукор.

Для того щоб позбутися наркоманії, — повирізали мак.

А що будемо вирізати, щоб позбутися проституції?..

Переломний період. Скільки їх уже було, «переломних». Попереламували все. І хребти. І долі. І душі. Вже нема чого ламати. Хіба що хребет власній безхребетності. І хребет рідному бюрократизмові. Якому по живучості і по гадючості нема аналога в світі.

Десь о першій годині ночі в мене задзвонив телефон:

— Женю, привіт! У тебе немає моєї жінки?

У мене очі полізли на лоба. Хотів спитати, що може заміжня жінка робити о такій порі в квартирі холостяка? Але подумав: він свою жінку краще знає. Відповів:

— Нема.

— А де вона може бути? Не знаєш?

Я знову хотів спитати, чого я маю знати, де може бути його жінка? Але сказав:

— Не знаю... З таким же успіхом ти можеш спитати Хом'яка.

— Хом'як знає?

— А я звідки знаю. Не хочеш Хом'якові дзвонити, подзвони Черенкову, Затірці або Шпеленку...

Через півгодини дзвінок Хом'яка:

— Слухай, що ти наговорив Баранцеві? Щойно дзвонив: «Женька казав, що ти знаєш, де моя жінка».

Після дзвінка Хом'яка — дзвінок Черенкова:

— Завтра ми з тобою поговоримо серйозно. Ти в мене бачив коли-небудь жінку Баранця?..

Тільки поклав трубку — Затірка дзвонить:

— Ей ти, брехуне! Ніколи не сподівався, що ти на таке здатний. Наговорити людині, розбивати сім'ю...

До ранку ще подзвонили двоє. Першим Шпеленко. Вилаяв мене на чому світ стоїть. Сказав, що цього він мені не пробачить. Бо не тільки у сім'ю Баранця клин вбиваю. Але його хочу зробити цим клином.

Останньою подзвонила жінка Баранця.

— Як ти смієш! — кричала вона у трубку. — Як ти смієш кидати тінь на порядну і чесну жінку? Зводити наклепи? Як ти смієш розбивати нашу сім'ю? Своєї не маєш, то іншим заздриш!

Я встиг уставити фразу:

— Не заздрю...

І вона поклала трубку.

Я з жахом уявив, що мене чекає завтра на роботі. І подумав, що в усьому винна цивілізація. Не було б у мене телефону... Невже Баранець нас усіх обходив би пішки?..

Євген ДУДАР.

Анатолій ГАРМАЗА

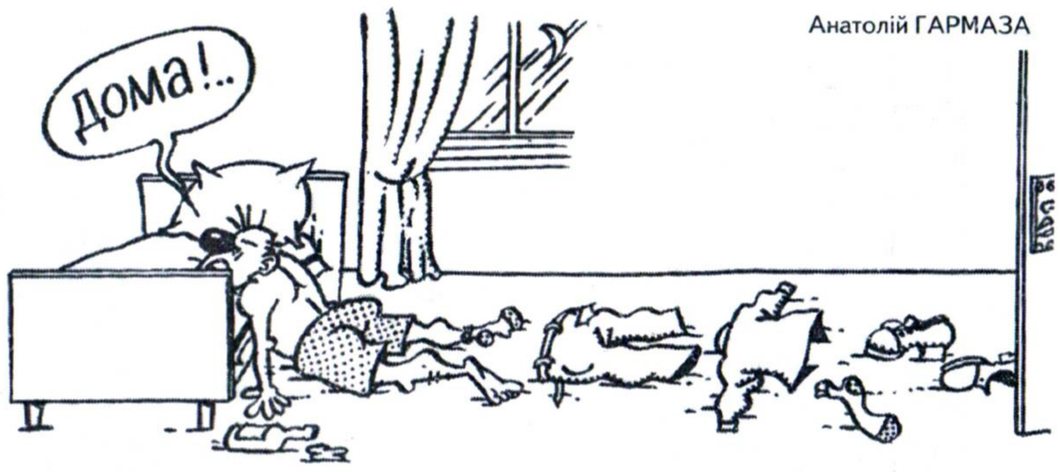

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У нас велике пограбування! Рамки покрали!

ФРАЗИ

◆ ***Совість я маю, але рідко нею користуюся.***

◆ ***Наші футболісти не бояться ніяких суперників: їм однаково кому програвати.***

Василь ТИТЕЧКО.

с. Мале Вербче Рівненської області.

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

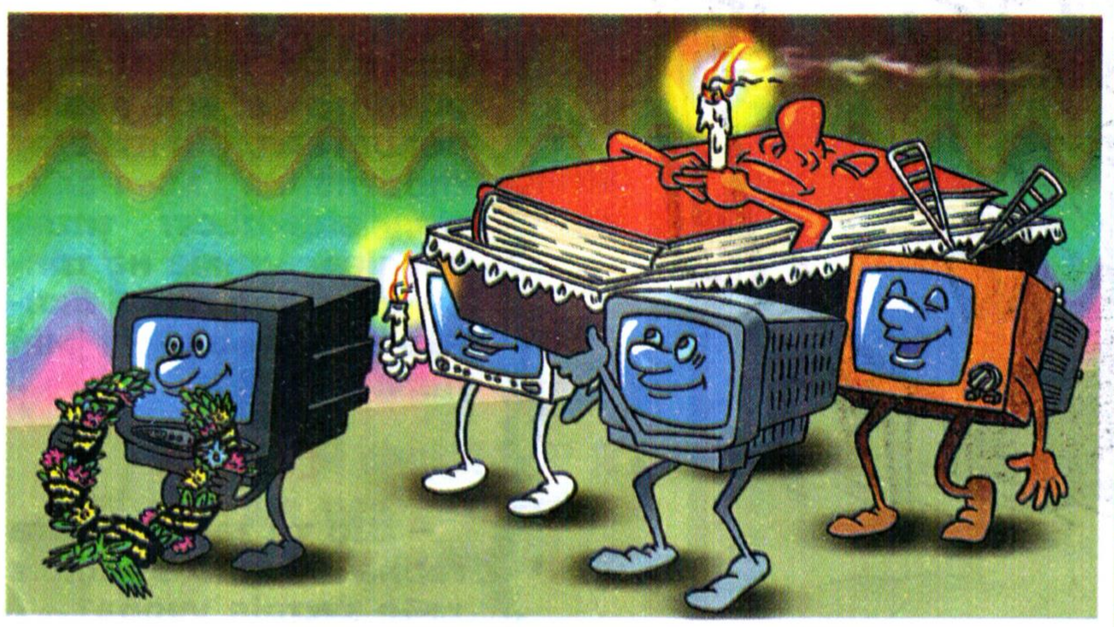

Валерій КОНОНЕНКО

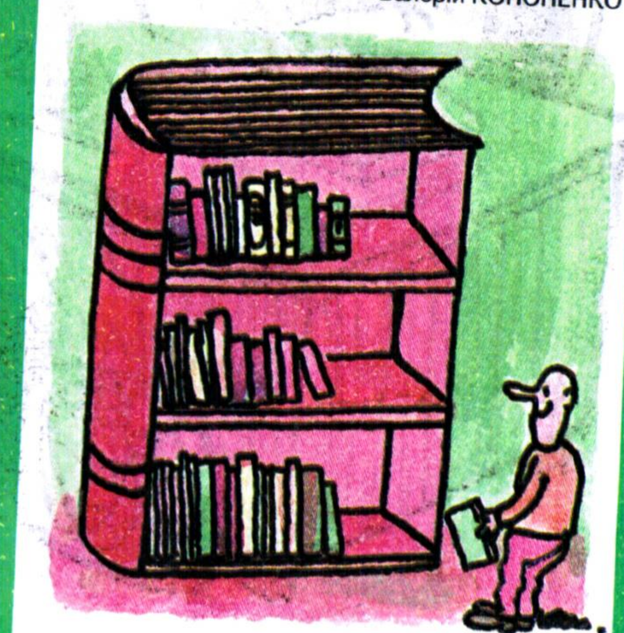

Олег ГУЦОЛ

Дрібнички

ПІЗНО

Якщо жінка каже чоловікові: «Ти тільки не хвилюйся...» — то хвилюватися уже пізно.

ОСНОВНА ОПЕРАЦІЯ

Мало взяти все від життя — треба ще й своєчасно все це перевести у Лондон.

ВЗИМКУ

Добре взимку: впав і відразу приклав лід до забитого місця.

НІЧ

Ніч у Києві. Тиша. І тільки чути, як ростуть ціни.

ЗАРЯДКА

У нашій сім'ї зарядкою займається лише мобільний телефон.

ЯКЩО

Якщо підліток тягнеться до знань, Міністерство освіти тут безсиле.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дружина лає, ображає, може й руку на мене підняти...
— Вона щойно приходила і те ж саме розказувала про вас.

Усмішки з конверта

ТЕЛЕПАТІЯ

— Миколо, а що таке телепатія?
— А ти не знаєш?
— Ні.
— Це коли зустрінуться дві жінки на дорозі і теліпають язиками цілий день.

Надіслав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська
Львівської області.

ДІЛОВИЙ

— Я прийшов попросити руки вашої дочки.
— А ви, молодий чоловіче, п'єте?
— Так. Але це — потім. Спочатку давайте уладнаємо справу.

УСЕ ЧЕСНО

Начальник тюрми розпитує наглядача:
— Як міг утекти в'язень із сьомої камери?
— У нього був ключ.
— А він, бува, не вкрав його у тебе?
— Ну, не така-то я роззява, щоб у мене вкрасти можна було!.. Не вкрав, чесно виграв у карти.

НЕЙМОВІРНЕ

— Ви тільки уявіть собі: двадцять два футболісти, два тренери, десять запасних, один суддя і два бокових, шість телевізійних операторів, три радіорепортери, п'ятдесят спортивних журналістів, вісімдесят тисяч уболівальників на трибунах, а той голуб ляпнув точнісінько на мій піджак!

СЕСТРА

— Що то за одна, ота гарна дівчина, з якою я тебе зустрів учора?
— Сестра.
— Рідна?
— Ні, медична.

Надіслала Ольга ГОЛУБ.
м. Золотоноша.

КОЛИ ЯК

— Як довго триває ця вистава? — питає Микола театральну касирку.
— Та коли як. Раз було, що дві години, іноді годину, а частенько й менше. Просто артисти грають до останнього глядача.

НАБОЛІЛЕ

— Хто найгірше грає на трубі?
— Україна.

НОВІ ЛІКИ

У київській аптеці покупець запитує:
— У вас пантенол є?
— Нема.
— А панзинорм?
— Теж нема.
— Тоді дайте, будь ласка, панкреатин.
— І цього нема.
— А що ж у вас є?
— Тільки панвзяв, панвкрав. Але ці ліки нові. Їх можна взяти лише по рецепту, інакше можуть бути ускладнення.

ПОХВАЛА

Перед телевізором сидять батько й малий син. На телеекрані з'являються виграшні числа лотереї. Гордий за батька, малий каже йому:
— Татку, ти надзвичайний! Оті лотерейники ніколи не можуть угадати, які числа ти закреслюєш!

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

НОВОРІЧНА ПРИГОДА, ЯКА ЗМІНИЛА ЖИТТЯ

Чимало написано і розказано усіляких історій, які сталися у новорічні чи різдвяні свята. А з моїм приятелем приключилося таке, що змінило його життя кардинально. Було це у 90-ті роки минулого століття. Працював я тоді в одному творчому колективі, де гітаристом був Микола Мазура, музикант чудовий, але недисциплінований аж занадто: понад усе любив веселе товариство з чаркою. Керівник колективу не раз погрожував йому звільненням. Але погроза діяла не більше тижня.

І ось 31 грудня, передноворіччя. Після концерту ми, музиканти, у вузькому колі привітали одне одного зі святами і десь за півгодинки, розпрощавшись, заспішили по домівках. Нам із Миколою було по дорозі. Квитки на рейсові автобуси були давно розпродані, і ми вирішили добиратися автостопом. Вийшли на шосе в надії піймати попутку.

БУВАЛЬЩИНА

Простояли з півгодини, погода почала псуватися, а ми — мерзнути. «Там генделик, — показав рукою Микола. — Пішли зігріємось, га?»

Я на пропозицію не пристав. А мій супутник рейс до придорожнього кафе здійснив кілька разів.

І тут — диво: із-за рогу виїжджає знайомий філармонійний автобус! Я замахав обома руками. Нас підібрали.

Це наші колеги їхали на черговий виступ у сільському клубі. Я присів на вільне місце біля Сергія, адміністратора. Позад нас сиділи, куняючи, два Діди Морози.

— А чому аж два? — тихенько запитав я Сергія.

— Сьогодні у нас уже третій концерт, — пошепки відповів він.— Дід Мороз, Володю, у нас класний, але любить у чарку заглянути. Довелося взяти запасного.

Так ми доїхали додому, провівши в повній тиші майже годину. А Микола весь цей час стояв біля водія і час від часу якось дивно озирався на Дідів Морозів. А коли ми вийшли з автобуса, він був зовсім тверезим і, підійшовши до мене, сказав: «Володь, я в шоці! У мене дах поїхав! Уявляєш, у автобусі я бачив двох Дідів Морозів. Більше не п'ю. Все!!!»

Але на цьому історія не закінчилася. Через кілька днів Микола розказав, що, прийшовши додому, він побачив біля дзеркала у вітальні дві Снігуроньки. Це був, як він сказав, «контрольний постріл» — у голові щось клацнуло, і він ледь встиг сісти на стільчик, щоб не звалитися на підлогу. Загальний стан організму, як висловився сам бідолаха, був як після удару молотом по голові... З тих пір Микола не переносить спиртного на дух.

А в кімнаті біля дзеркала було й справді дві Снігуроньки. То дочка і її друзі вирішили підробити на свята і, взявши напрокат костюми, організували гурт для привітань мешканців свого і прилеглих будинків.

Володимир РИНДЕНКО.

Малюнки наших читачів

Юрій БАНДРІВСЬКИЙ *(м. Львів)*

Екологічно-чиста зона. Природничий заповідник «Карпати».

А. КРИТЕВИЧ *(м. Запоріжжя)*

Микола ЛЕВКОВСЬКИЙ *(с. Більковці Житомирської обл.)*

— Хам! Не смійте мою даму бабою обзивати!

Вінегрет із перцем

Володимир СОЛОНЬКО

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

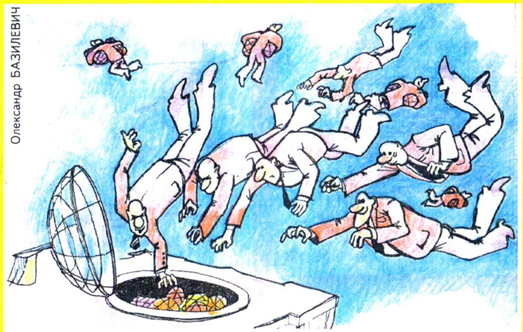

Володимир АДАМОВИЧ

Геннадій НАЗАРОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Це ж рік Гадюки!

Народні усмішки

ЧОМУ

На полонині у Карпатських горах туристи побачили старезного діда.

– А скільки ж вам років? – привітавшись, питають вони.

– Сто двадцять!

– Сто двадцять?!

– Ая! – розгладив сиві вуса дід.

– І як це вам вдалося?

– По-перше,– усміхнувся старий,– я на свіжому повітрі працюю. А по-друге, я уже сто десять років кричу на баранів, а не навпаки.

Почув і записав Микола ПЕТРУК.

м. Коломия Івано-Франківської області.

КРИЧАВ

– Лікарю, мене дівчата не люблять. Кажуть: «У тебе голова видовжена, наче диня».

– Ану... Зараз оглянемо вас. Так... так... Ну, що я можу сказати... Це треба було вам до акушера звертатися років двадцять п'ять тому.

– Так я кричав йому, кричав...

ЗАПИСКА

«Любий Діду Морозе, не клади мені подарунок під ялинку. Заганяй його просто в татів гараж».

У ШКОЛІ

Учитель:

– Діти, хто буде вчитися на одинадцять і дванадцять, той попаде в рай. А хто на двійки і одиниці – у пекло.

Голос із задньої парти:

– А живим закінчити школу шанси є?!

Почув і записав Володимир ОНИЩЕНКО. смт Оржиця на Полтавщині.

Анатолій ГАЙНО

– Гарна була вечірка!..

Данило КУЗНЄЦОВ

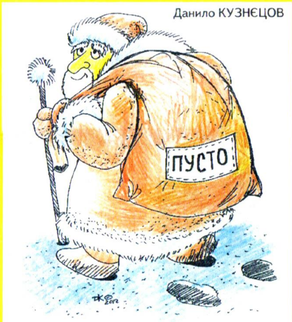

Олексій КОХАН

Олена ЦУРАНОВА

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Сергій РЯБОКОНЬ

Народні усмішки

КОЛИ ВОНО БУДЕ

– Ви даєте кредити під слово честі?

– Без проблем.

– А якщо я його не поверну?

– Постанете перед судом Усевишнього.

– Ет, коли-то ще воно буде!

– Ну, якщо не сплатите до п'ятого числа, то десь після шостого...

НА БУКВУ «Ш»

– Сьогодні я буду пити все на букву «Ш»: шампанське, шпирт, шамогон і шоналлють.

Почула і записала Марина СТОЙДА.

м. Нікополь Дніпропетровської області.

ДІАГНОЗ

– Сестро, які статки хворого?

– Десять мільйонів гривень.

– О, йому, безумовно, потрібна операція!

ВАЖКО

Телефонне опитування, проведене вранці 1 січня, дало такі результати: 2% опитаних відповіли «так»; 3% – відповіли «алло», 95% взагалі не могли щось відповісти.

ГРОШІ

Після вечірки мати прокидається вранці і гукає старшій доньці:

– Оксано, йтимеш до школи, заведи Мишка в дитячий садочок. П'ятдесят гривень дам!

– Мамо, давай сотню, я й сам піду! – почувся голос Мишка.

Почула і записала Валентина БАКЛАН.

м. Київ.

Олег СМАЛЬ

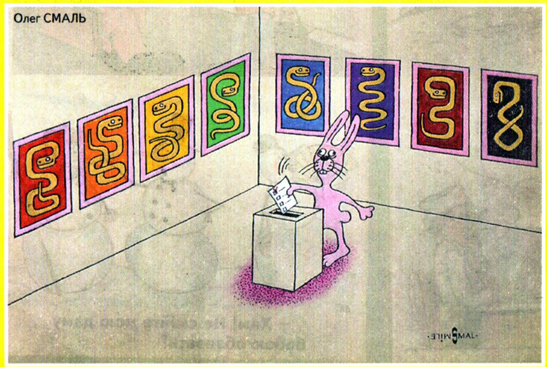

Сергій ФЕДЬКО

Микола КАПУСТА

– От молодець Петро! А ви казали, щоб йому більше не наливали!

Василь ФЛЬОРКО

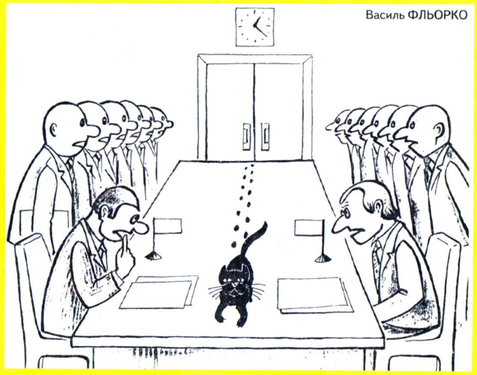

Валерій ЧМИРЬОВ

– Любий, може хоч тепер звернеш на мене увагу!

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

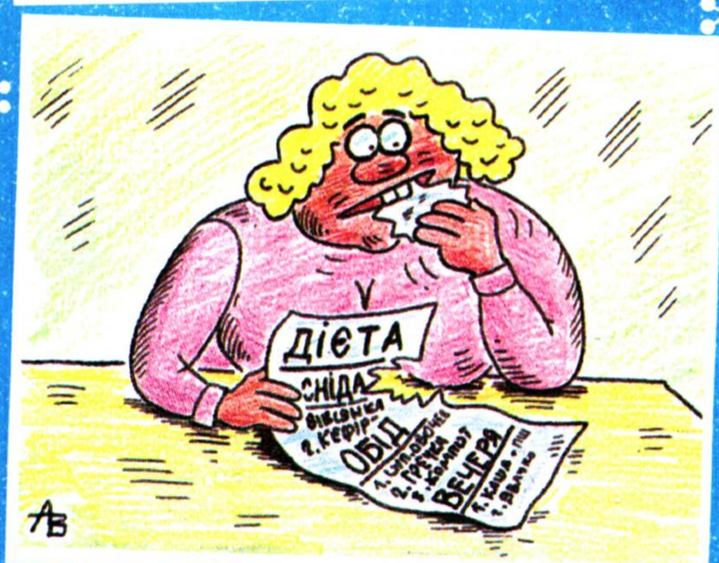

ЗНАЄ

У неділю батько гуляє з малим сином. Хлоп'я вітається із якимось чоловіком.

— Ти знаєш його? — питається батько.

— Ага. То еколог.

— І звідки знаєш?

— Бо як ти йдеш на роботу, а ми з мамою виходимо гуляти, то завжди, коли зустрічаємо його, він питає маму: «У вас уже чисто?»

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО. м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Лікарю, допоможіть! Жінка з тещею поїхали на два тижні відпочивати, а мені вдома усе їх голоси чуються.

ПЕРЕД КИНЦЕМ СВІТУ

ГУМОРЕСКА

Цілий рік Ганна чула по радіо, телевізору, читала в газетах про кінець світу, і в останні дні стала готуватися до нього. Найперше вона вирішила закінчити розпочату домашню роботу. Посортувала у погребі консервацію, полущила кукурудзу і квасолю, дов'язала шкарпетки, які лежали ще з минулої зими, перебрала цілу купу старих газет і журналів, яких не встигла перечитати, повирізала з них кухарські рецепти і акуратно попідклеювала у свій зошит – була з тих господинь, які люблять в усьому порядок. А ще знала по Біблії, що не всі загинуть, навіть коли настане кінець. Хтось та залишиться на землі – оті ж таки достойні, святі. Вона, звісно, не належала до святих, але й не хотіла, щоб той ХТОСЬ, зайшовши до її оселі, посміявся з її непорядків.

Потім пообдзвонювала всіх родичів, знайомих і попросила прощення, якщо когось образила.

А от хто її образив – не могла простити...

Скільки жила, воно її мучило, час від часу не давало ні спати, ні жити. Тож вирішила в передостанній день навідати своїх кривдників і поквитатися: кинути той камінь, яким вони в неї пожбурили у свій час,– хай не думають, що вона все забула. Та ще й не хотіла образ нести на той світ.

– Пам'ятаєш, кумасю (Ганна почала саме з неї), як ти хвасталася, що краща за мене, що тебе всі люблять? Так ось знай: твій чоловік жив із тобою, а любив мене.

– А ти, Ольго, не забула (це вже до подруги), як сказала, що з моїм чоловіком і до вітру не сходила б? То де твої красиві чоловіки? Красивих собі знайшли, а ти моєму вклоняєшся, щоб тобі город виорав.

Сатиричні мініАтюри

НЕ ТОЙ ПОРЯДОК

— Буде в нас порядок,—
Каже Федір до Хоми,—
Коли ті, що в «Мерседесах»,
Житимуть отак, як ми!
— То іще не той порядок,—
Підсмикнув Хома штани,—
Краще, коли ми з тобою
Будем жити, як вони!

ДОСЛУЖИВСЯ

— Де твої розкішні голки? —
Запитали Їжака.
— Та... служу тепер у Вовка
На посаді Колобка!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.
м. Суми.

Валерій ЧМИРЬОВ

Юрій ОПЕКАН

Далі Ганна гайнула до сусідок.

– Наталко, я й на тому світі не забуду, як ти побігла була до голови колгоспу і сказала, щоб мені комори не довіряли, бо я буду красти. А тоді сама стала комірницею і півкомори додому перетягла.

– А ти, Маріє, мене сукою обізвала. Бо я в спортлото десять тисяч виграла, а ти дулю з маком. Тебе заздрощі заїли, ти через мої гроші висохла на скобелку. Їх давно вже май змаював, а ти й досі сохнеш.

– Насте, а ти пам'ятаєш, як кричала на мене, щоб здохла, бо мої кури на твою грядку ступили? Так ось знай, що я ніколи не здохну! Я замовила собі бункер на стометровій глибині, а ти завтра – тю-тю на той світ!

Ганна вперше у житті збрехала, і зробила це навмисне: хай хоч півдня помучиться сусідка від заздрощів.

Прийшла додому, і так легко стало на душі. Ввечері спокійно розстелила чисту постіль, взяла в руки воскову свічку, перехрестилася і вперше за багато років міцно заснула.

Віра ХОЛОШВІЙ.

с. Пухівка Київської області.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

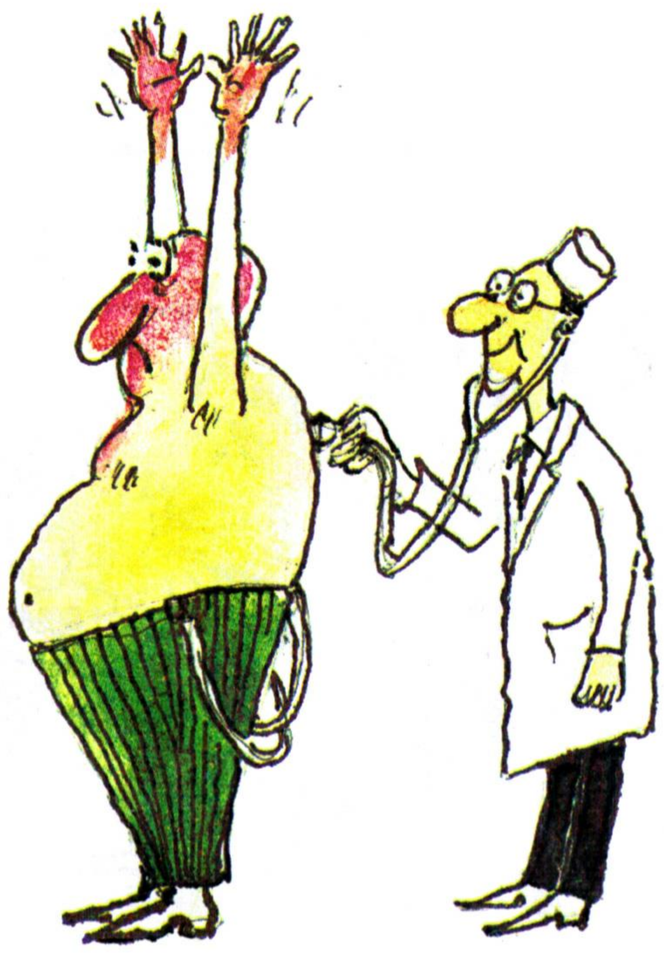

Слова, слова

❄ **Падіння завжди невдале.**

❄ **Якщо тебе не представили Богині Удачі, значить, тебе викинули на волю Випадку.**

❄ **Справа не в змісті розмови, а в інтонації.**

❄ **Вампір-надомник.**

❄ **Риби в акваріумі бачать нас в іншому акваріумі.**

❄ **У кожному вині своя істина.**

❄ **Спробуйте не бігти, коли навколо вас біжать.**

❄ **Повний назад!!!**

❄ **Якщо жінка бореться, то вона перемагає. А якщо здається, то диктує свої умови переможцю.**

❄ **Я спокійний! Я ще раз вам кажу, що я спокійний!!!**

Олександр ДУБОВИК.

15 січня цього року на 63 році життя відійшов у вічність наш одноперчанин, відомий український художник-карикатурист Юрій Артемович КОСОБУКІН.

Ім'я Юрія Кособукіна відоме в усьому світі. Він володар більше ста Гран-прі і перших премій на найпрестижніших міжнародних конкурсах. Мав багато персональних виставок в Україні, Німеччині, Італії, Польщі, Росії, Туреччині, Франції та інших країнах світу.

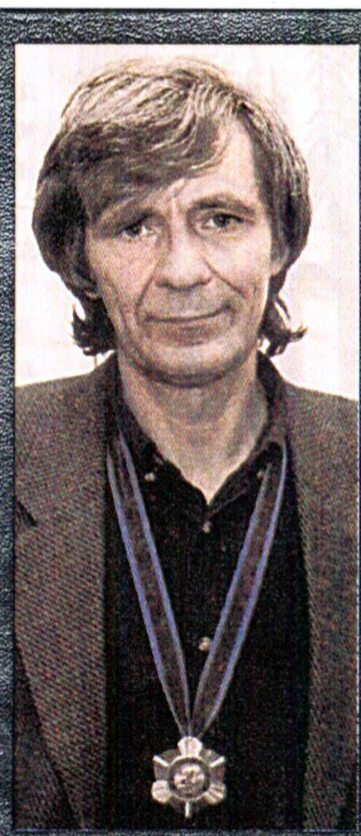

Нагороджений вищою відзнакою Фонду міжнародних премій – Орденом Миколи Чудотворця "За примноження добра на Землі" та Почесною Грамотою Верховної Ради України «За особливі заслуги перед українським народом».

Поховали Юрія Артемовича на Берковецькому кладовищі у Києві.

Земля тобі пухом, дорогий друже!

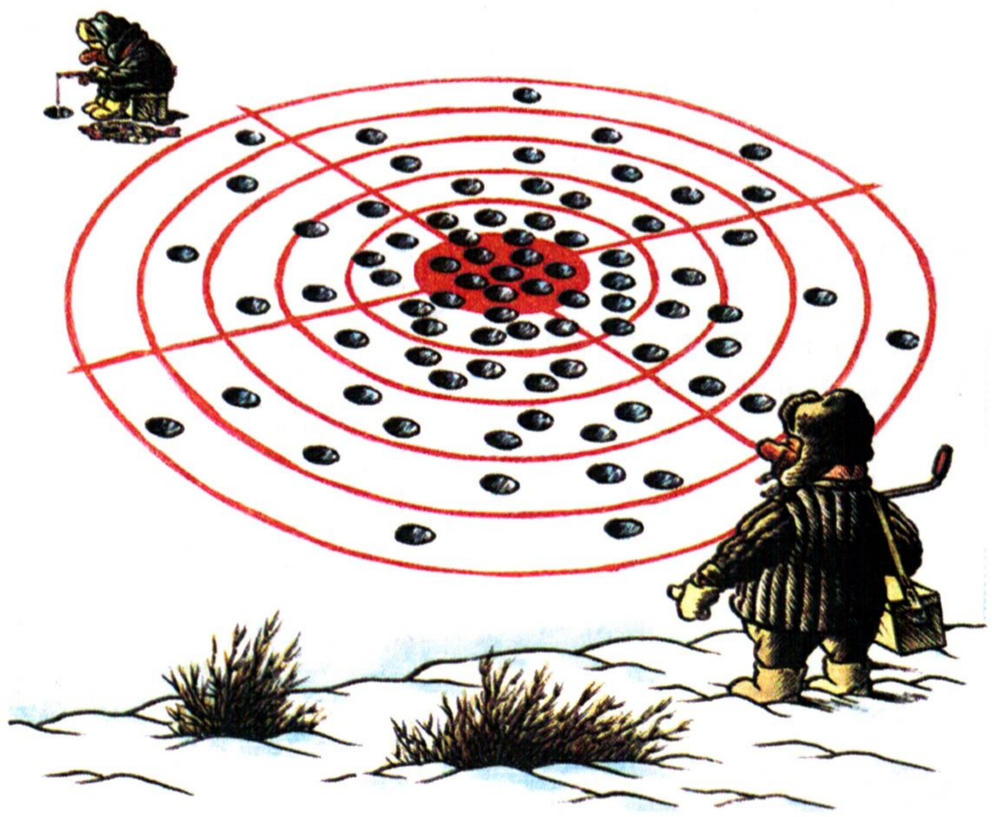

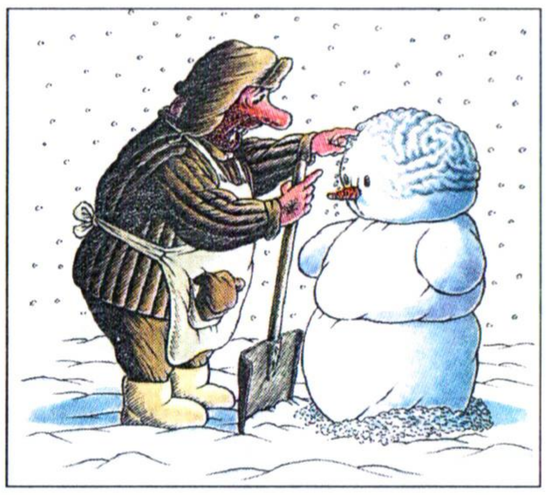

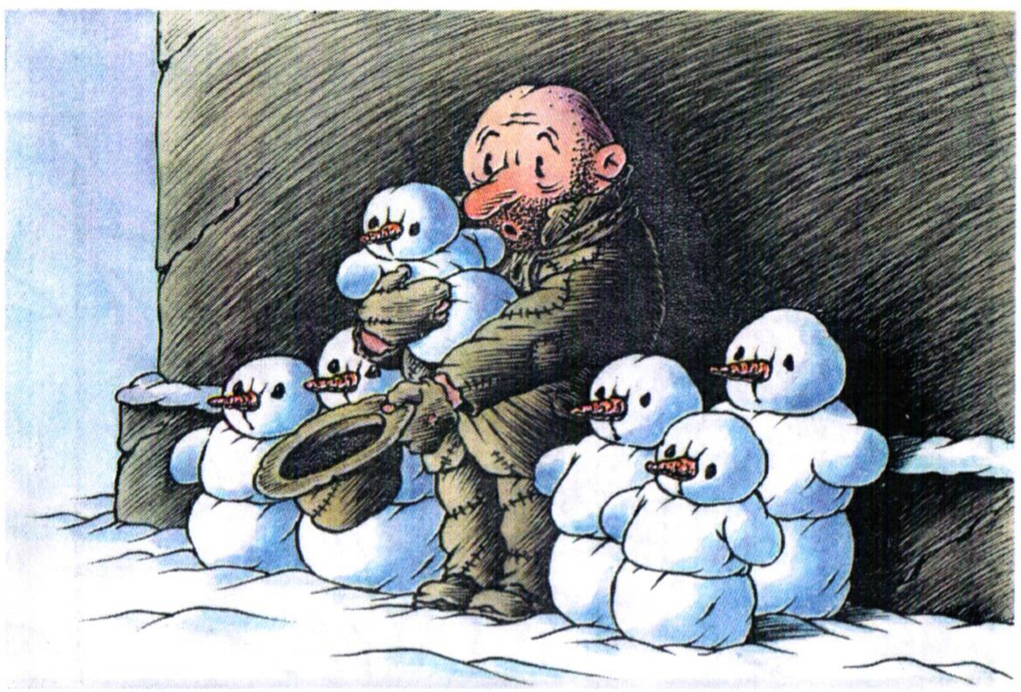

Сторінка для дітей

НА УРОЦІ

– Петрику, назви слова на букву «Ч», – каже вчителька першокласнику.

– Учора.

– Неправильно.

– А чого? Вчора ж був четвер...

САНЧАТА

– Остапчику, ти чому братикові санчат не даєш? – питає тато.

– Як-то – не даю?! Завжди, коли з'їжджаю з гори, даю йому санчата витягати на гору.

Той, хто розшифрує **РЕБУС**, *прочитає українське народне прислів'я.*

Склав П. МОЗГОВЕНКО.

Михасикова рукавичка

КАЗКА

Маленький Михасик ходив зі старшим братом і кудлатим Лапком до лісу. А як верталися – загубив рукавичку.

Шукати було пізно, бо вже сутеніло.

– Вважай, що ти подарував її звірятам, яким сьогодні ніде ночувати, – сказав брат Тимко.

–Може,вона ще й знайдеться, – заспокоїла Михасика бабуся. – Хочеш, я розповім тобі веселу історію про рукавичку?

– Хочу!

– Тоді швиденько вечеряй і гайда в ліжко.

Михасик так і зробив.

– Тепер розказуйте, бабусю, ту веселу історію.

Бабуся сіла скраєчку на ліжко й почала:

– Ішов дід лісом, а за ним біг собачка. Та й загубив дід рукавичку.

– Так, як зі мною трапилось, – сказав Михасик. – Тільки я був не сам, а з Тимком.

– Послухай, що було далі...

Михасик дослухав та й заснув.

І сниться йому вовняна рукавичка, яку він загубив, а до неї підбігає мишка й питає:

– А чия це рукавичка?

А рукавичка й каже:

– Михасикова.

– А можна в ній погрітися?

– Погрійся, чого ж, – відповідає рукавичка. – Михасик би дозволив.

Улізла мишка в рукавичку.

Аж тут і жабка нагодилась:

– Чия це рукавичка? – питає.

– Михасикова, – відказує мишка.

– Пусти й мене погрітися.

– Іди. Михасик би впустив.

Тільки влізла жабка, а вже зайчик стрибає...

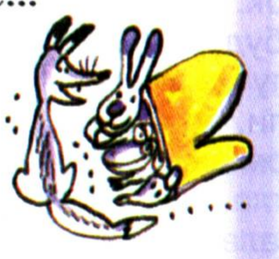

Так у рукавичку набилося аж... Михасик уві сні вже не міг полічити всіх – стільки в рукавичці вмістилося звірят!

Останнім прибіг Лапко. Той самий, із яким Михасик ходив до лісу, та й питає:

– А хто оселився в рукавичці?

– Ми! – загукали звірята.

– Тепло вам у рукавичці, – сказав Лапко. – А Михасик змерз без неї.

– А ми вже й нагрілися! – загукали знову звірята й розбіглися хто куди...

Прокинувся вранці Михасик, а біля ліжка на стільці лежать обидві рукавички.

– Лапко приніс, – сказав Тимко. – Знайшов.

– Знайшлася! – зрадів Михасик. – І звірі в ній погрілися.

Він поклав рукавичку під подушку і ліг ще подрімати.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

м. Борзна на Чернігівщині.

ЗЛЯКАНА ВОРОНА

Біг по стежці їжачок,
Зачепився за сучок,
Бухнувся з розгону –
Налякав ворону.
А ворона полетіла,
Відірвала всіх від діла.
Знай, гукає з верховіть:
– Налякав мене ведмідь!

ХОРОБРИЙ ПЕТРУСЬ

Всім казав малий Петрусь:
– Я нікого не боюсь.
Не боюся вовка й лева,
Що сховались за дерева.
Лише трішки страшнувато,
Як немає вдома тата.

СРІБНА КОВЗАНКА

Біла зимонька прийшла
І до міста, й до села –
Насніжила, напушила,
Деревцям кожух пошила.

А грудневий холодок
Прибивати став льодок,
Бо давно вже дітям сниться
З гірки срібна ковзаниця.

Вадим КРИЩЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Страшне перо не в гусака...

«За минулу добу наші працівники займалися крадіжками, зґвалтуваннями і розбоєм на закріплених ділянках».

(З інтерв'ю про роботу міліції).

Надіслав Василь МОМОТЮК.

«Лізу я дуже любив, вона була моїм коханням із третього взгляда, тобто моєю третьою жінкою...»

«Кури несуться, бо така у них доля. А у півня долі нема. У нього тільки об'язаності».

«На Новорічну ялинку прийшов Дід Мороз. Він був уже теплим».

(Із листів до редакції).

«Мій Пірат покусав Кирилу тільки штани. А все остальне залишилося цілим. Нехай він усім це покаже, а не бреше і не стогне, наче укушений...».

(Із пояснення).

Надіслав Микола СТРІХА.

Ще у минулому столітті, на зорі розвитку автомобілізму, відомі гумористи написали, що авто – це не розкіш, а засіб пересування. Так воно і було довгий час, аж доки не з'явилося на наших вулицях стільки автомобілів, що, як кажуть, ні проїхати, ні пройти: машини годинами стоять у заторах, люди нервують, запізнюються на роботу, на важливі зустрічі...

І який тут вихід, коли людина вже не уявляє себе без авто? Художник-карикатурист Анатолій Гайно намалював, як водій у заторі мріє про автодельтаплан. Знявся б він на ньому над автомобільним потоком і полетів, полетів... («Перець» № 11 за 2012 рік).

Наші читачі надіслали багато підписів до цього малюнка. Мабуть, і самі мріяли про таке авто.

«Така машинерія не тільки в місті, а й у сільській місцевості знадобилася б. Особливо там, де суцільне бездоріжжя», – пише **Олександр МАКСИМЕНКО з м. Черкас.** А переможцями одинадцятого туру стали: **Володимир НЕДІЛЯ з м. Харкова** – *«А де і як тоді будуть облаштовані пости ДАІ?»*; **Анатолій ДРОБАХА з м. Львова** – *«Нам такого не треба, бо будуть затори на півнебо!»* та **Іван ЧЕРЕМЕЛЬ із м. Дубровиці, що на Рівненщині** – *«Нам автомобілістів-літунів ще тільки в небі не вистачало! Тихіше їдеш, далі будеш!»*

Вітаємо!

А тепер перше завдання у новому році: придумайте підпис до нового малюнка Анатолія Гайна.

На переможців чекають призи!

А нашим новим передплатникам повідомляємо, що в конкурсі можуть брати участь усі читачі.

Чекаємо листів!

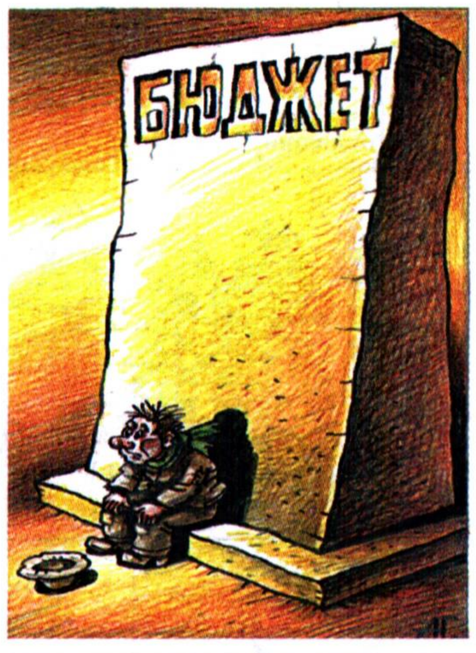

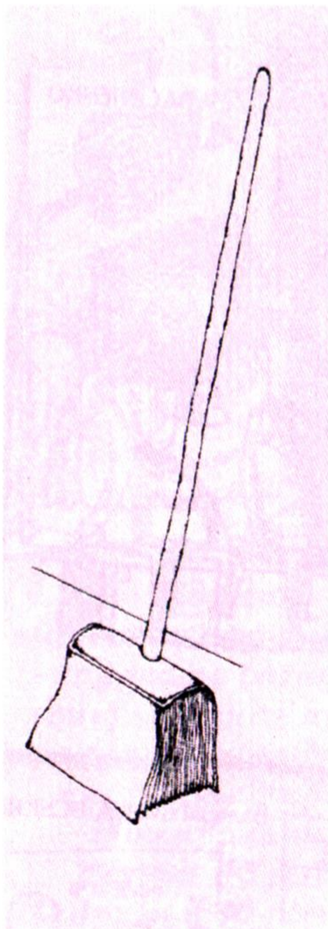

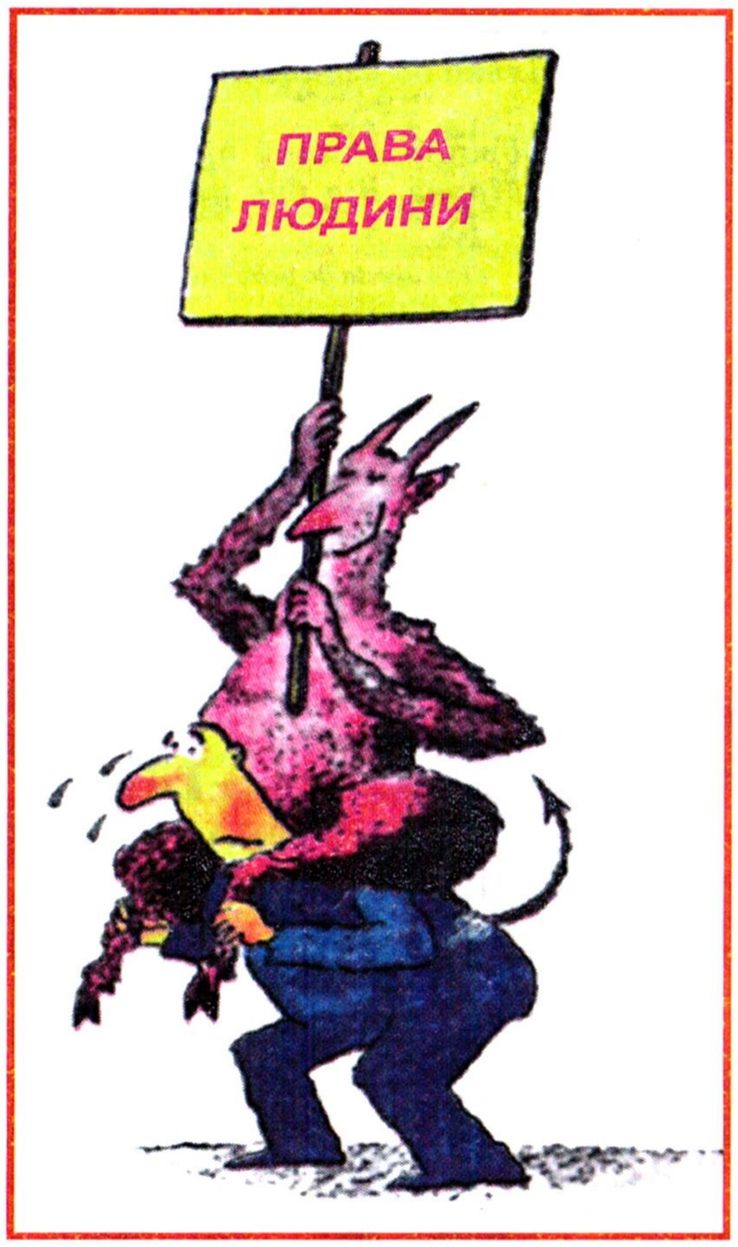

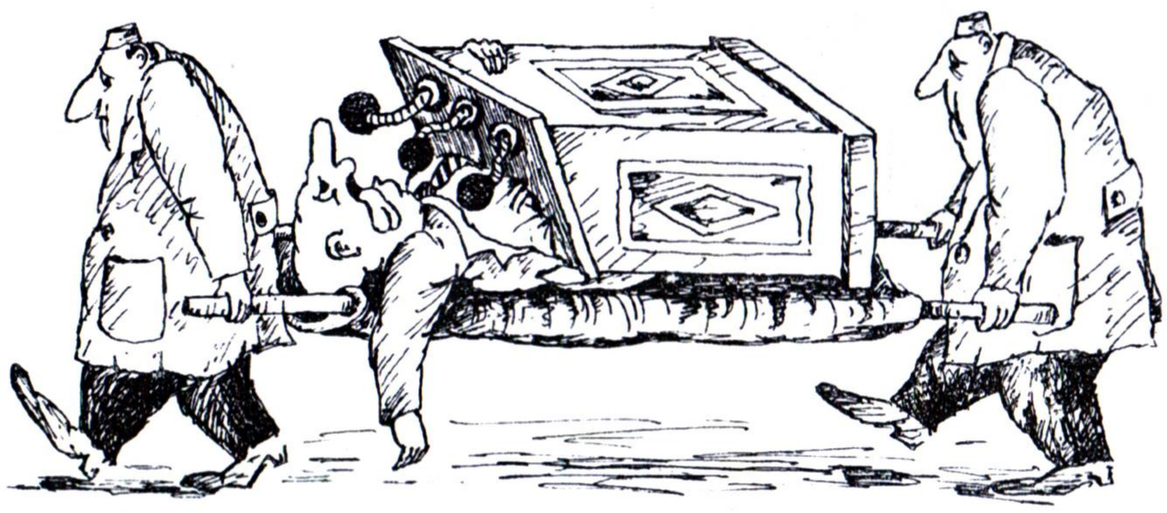

Мішель КРЕТЬЄН

ЦІЛКОВИТА ОБ'ЄКТИВНІСТЬ

Суддя приймає у своєму кабінеті.

Заходить пан Дюпон і, не марнуючи часу, одразу ж приступає до суті питання:

– Пане суддя, у моїй справі проти Дюрана він, Дюран тобто, зовсім неправий, і в мене є докази цього. Ви ознайомлені з матеріалами справи, пане суддя, і не хотілося б, щоб ви марно тратили свій дорогоцінний час. Можете бути певні, пане суддя, що я весь до ваших послуг, аби з'ясувати усі подробиці будь-якого питання. Головні докази подаю вам зараз в оцій теці, і переконаний, що вони вичерпно доводять цілковиту обгрунтованість моїх звинувачень.

Із цими словами пан Дюпон вручає судді теку.

– До побачення, пане суддя.

– До побачення, шановний пане Дюпоне.

Зоставшись сам, суддя розгортає теку і бачить, що в ній – пристойна сума з десяти тисяч франків.

Суддя зразу ж закриває теку і запихає в сейф.

Щойно він зачинив дверцята сейфа, як помічник повідомляє, що прийшов пан Дюран.

Пан Дюран теж не марнує часу на пусті балачки та привітання.

– Пане суддя, зі справи проти Дюпона цілком ясно, що я абсолютно невинний, а пан Дюпон – негідник, якого світ не бачив. Не хочу, пане суддя, марнувати вам дорогоцінний час нагадуваннями усіх, пов'язаних зі справою, обставин. Як знаєте, я завжди до ваших послуг для будь-яких запитань і з'ясувань. Оце приніс вам остаточні докази крутійства пана Дюпона, і переконаний, що ці докази переконають вас цілком. Візьміть, будь ласка, цю теку, пане суддя, і ви зразу ж розберетеся, хто з нас правий, а хто ні!

При цих словах подає судді товсту теку.

Суддя бере теку:

– До побачення, пане Дюране.

– До побачення, пане суддя.

Залишившись сам, суддя розгортає теку і бачить, що в ній – пристойна сума з десяти тисяч франків.

Суддя відчиняє сейф, запихає теку в якесь його відділення, зачиняє дверці сейфа і резюмує:

– Ну що ж! Дуже гарно! Тепер можу бути цілком об'єктивним при розгляді цієї справи.

Переклад із французької.

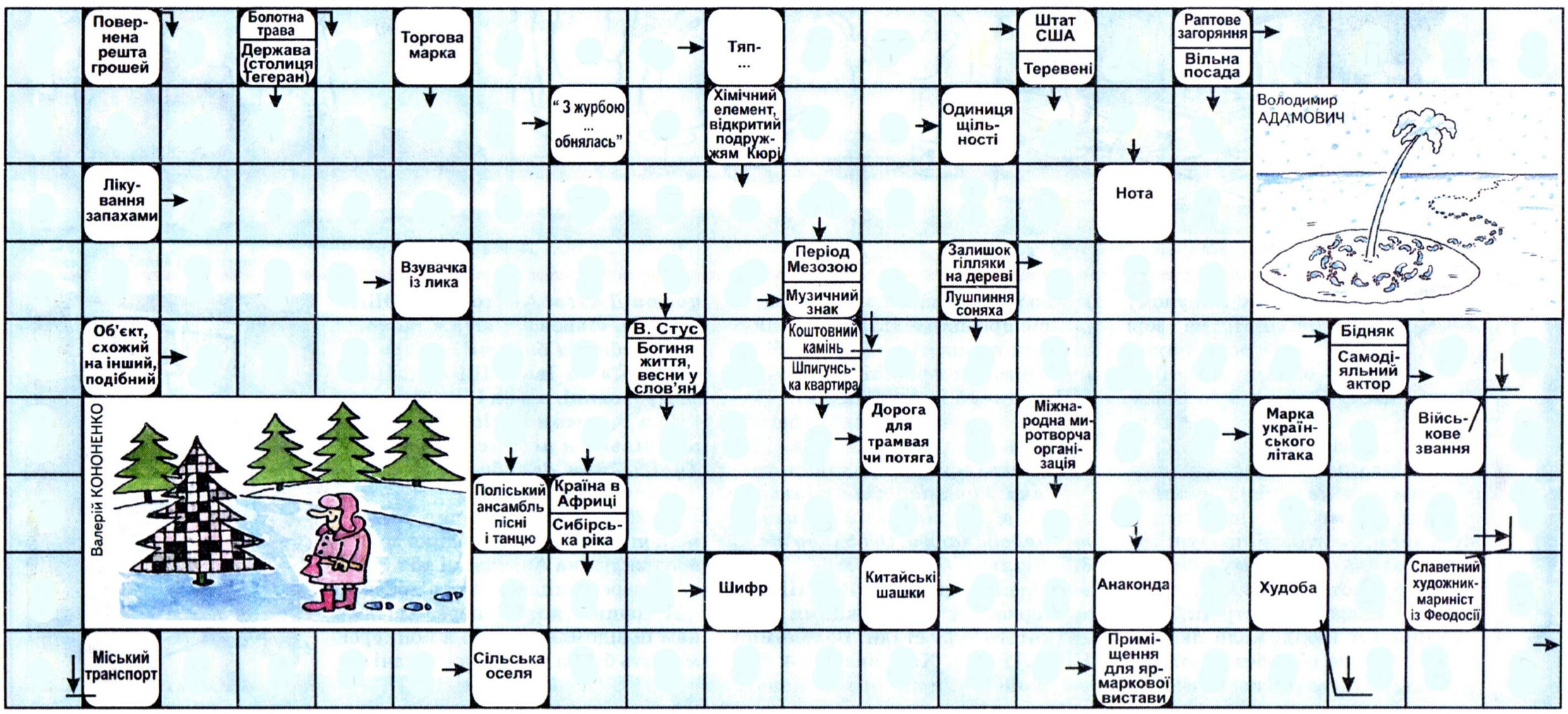

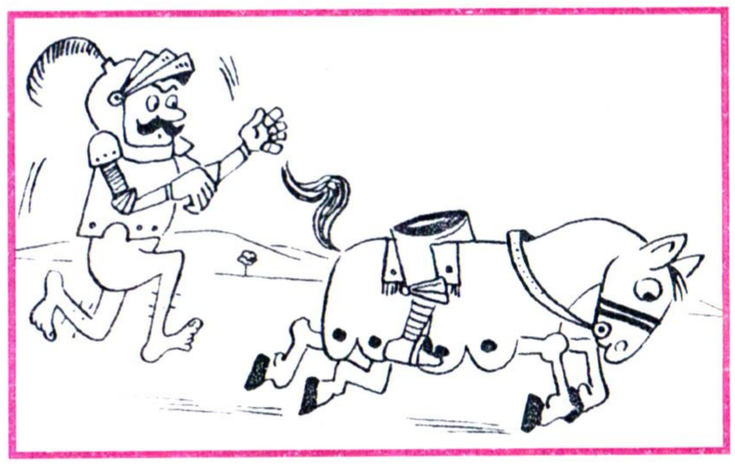

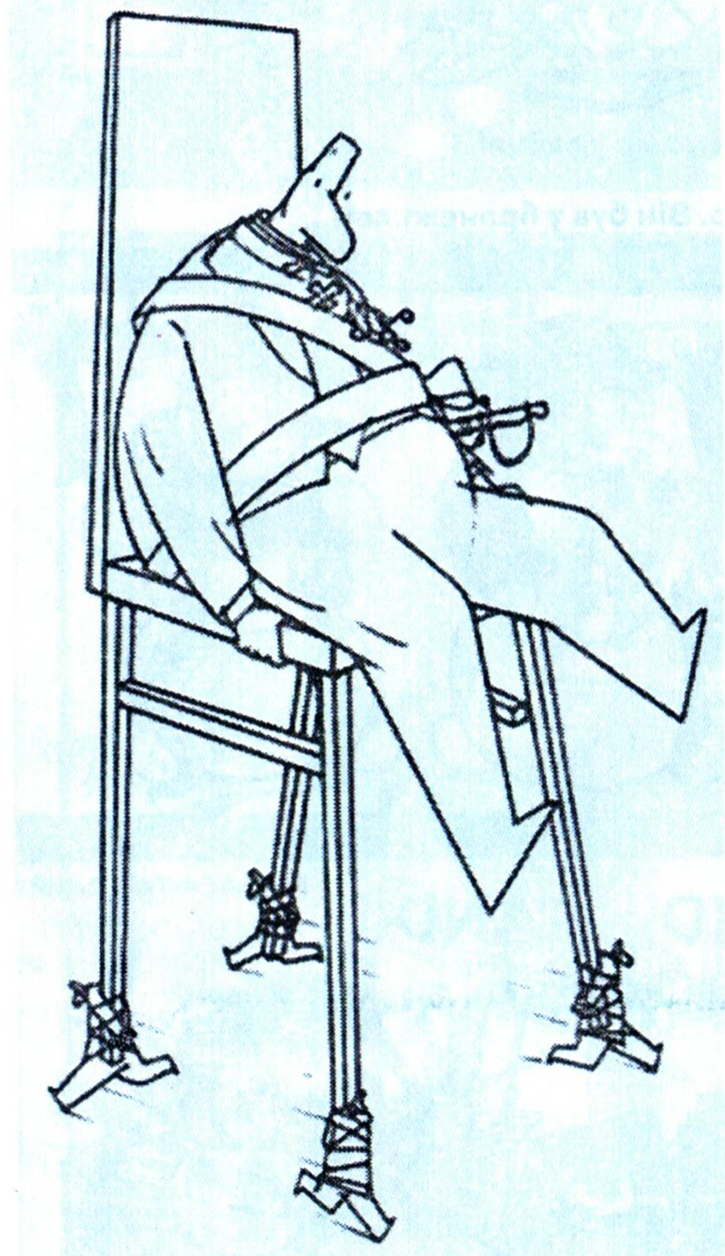

Інтерсмішинки

ТАКИ Ж ТАК

Рядовий Гастон скаржиться командирові:

– Хліб так зачерствів, що й не з'їсти!

– Солдати Наполеона, – каже командир, – були б щасливі, якби мали такий хліб, як маєте ви.

– Звичайно, – погоджується Гастон. – Тоді ж він був іще свіжий.

МАЄТЕ ШАНС!

Реклама в лондонському меблевому магазині: «Якщо у вас нема грошей на старовинні меблі, то купуйте в нас меблі на виплату. Поки ви все виплатите, ваші меблі стануть старовинними».

ПОХИБКА

– Давно я не бачив такого вправного стрільця, як ви,– хвалить єгер удатного мисливця. – Цікаво, чи ви коли-небудь хибили, пане лікарю?

– Еге ж. Якось одного разу я вилікував мільйонера лише за два тижні і за дуже смішні гроші.

ЗАЙВА РОБОТА

– Сер, – звертається суддя до звинуваченого, – ви справді назвали позивача ослом?

– Ваша честь, невже треба іще раз повторювати таку незаперечну істину?!

НАВІТЬ...

– Мамо, після весілля минуло тільки шість днів, а Майкл перейшов спати в іншу кімнату!

– Доню, навіть Господь потребував відпочинку на сьомий день.

ЗДОРОВ'Я – НАД УСЕ!

Англійський лорд власноруч накручує пружину годинника і пояснює здивованому лакеєві:

– Лікар приписав мені фізичні вправи.

НЕЙМОВІРНЕ

Бухгалтер Гансен сповідається:

– Великий гріх скоїв я, отче!

– Який саме?

– Обманув податківця.

– То не гріх, сину мій, то чудо!

ПРИЧИНА

Шотландець задмухує у церкві усі запалені свічки. Священик питає, нащо він це робить.

– Бо сьогодні, – пояснює той, – у мене, отче, день народження.

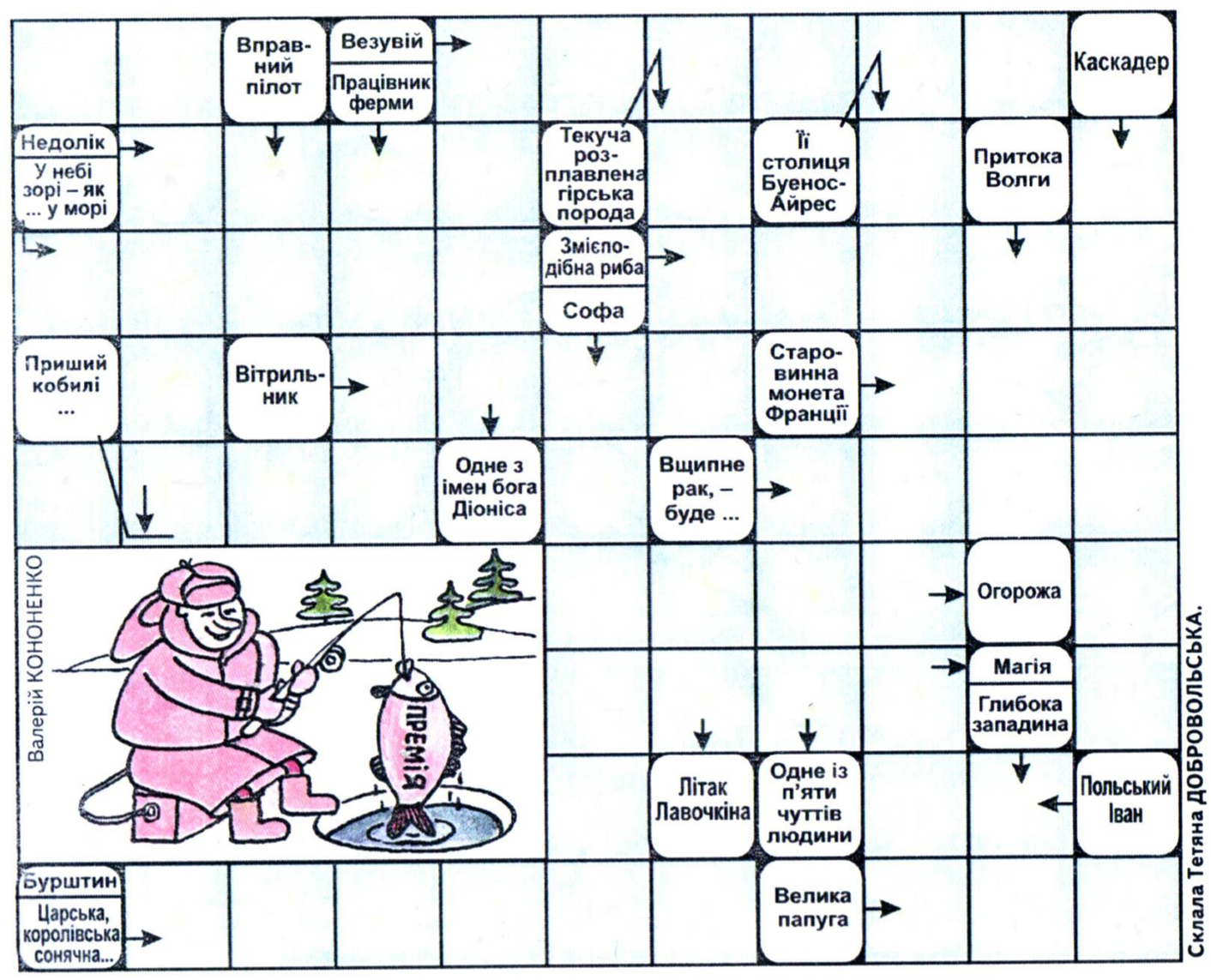

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ УМІЩЕНО У «ПЕРЦІ» № 12 ЗА 2012 РІК

По горизонталі:
2. Сон. 4. Ара. 5. Гонорар. 8. Ризик. 9. Фа. 10. Іл. 11. Здоровань. 12. Яга. 14. Сир. 15. СМС. 19. Жар. 21. СПУ. 23. Снігуронька. 26. Азот. 29. Мекка. 30. Рота. 33. Трибуна. 34. Трапеза. 35. Амур. 36. Душа. 37. Дах. 40. Сан. 42. Вагон.

По вертикалі:
1. Мороз. 2. Сани. 3. Нари. 6. Оратор. 7. Акінак. 13. Гарнітур. 16. Маскарад. 17. Богомаз. 18. Кантата. 20. Ас. 22. Па. 24. Шарада. 25. Казань. 27. Зима. 28. Обух. 31. Опус. 32. Теша. 38. Ра. 39. Як. 41. Сніг.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Наговорив стільки, що і в шапку не збереш.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1641)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 16.01.2013. Підписано до друку 25.01.2013. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6920 прим. Зам. 0110301. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Я – бах, бах, бах прямо у зайця!
– Ну, і ?..
– Нічого не вийшло. Він був у бронежилеті...

Юрій КОСОБУКІН

Василь ФЛЬОРКО

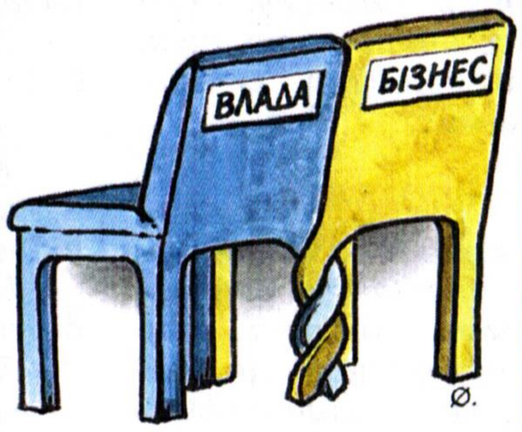

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

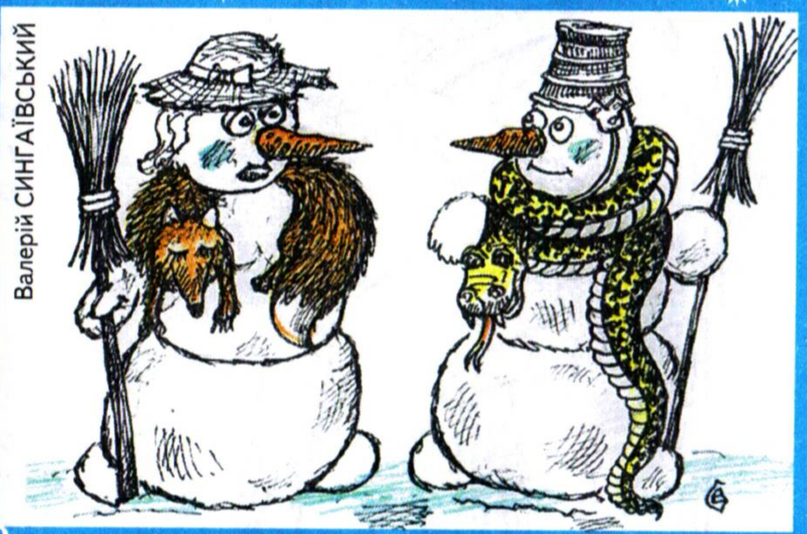

Анатолій ВАСИЛЕНКО

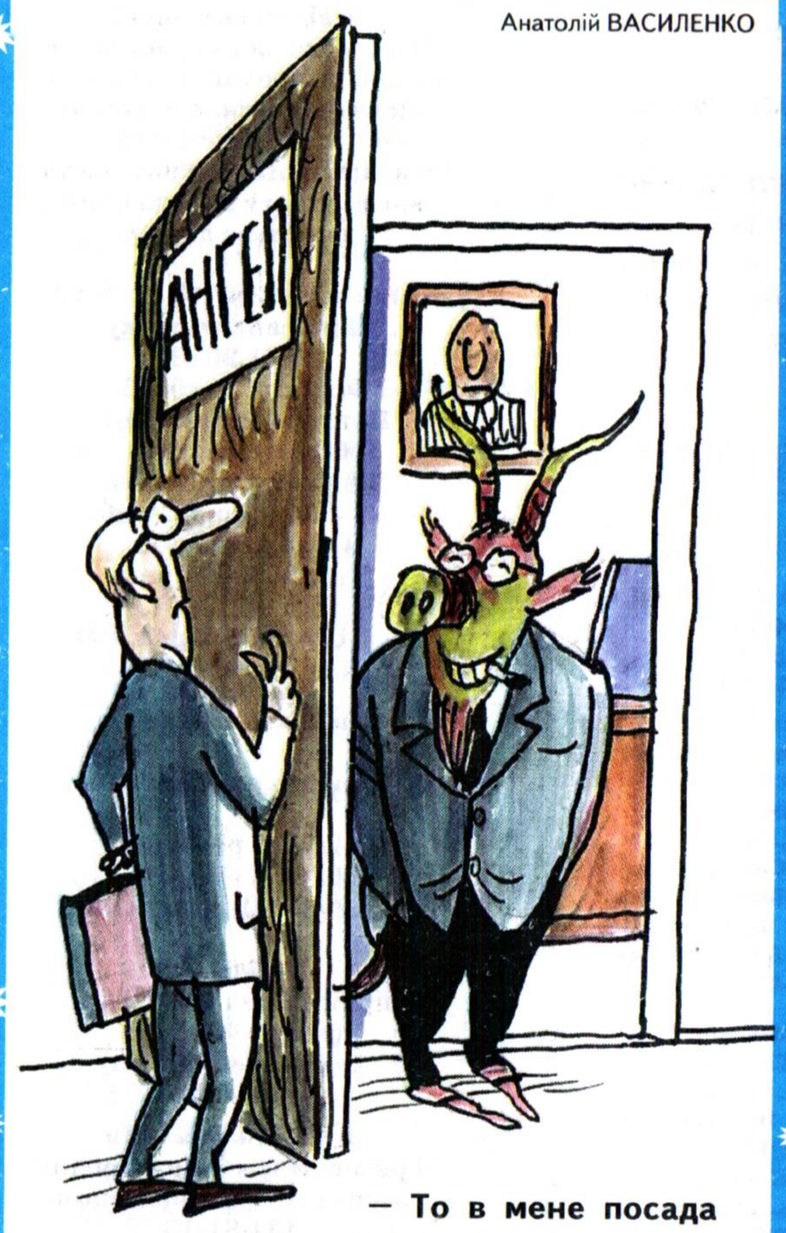

– То в мене посада ангельська.

Микола КАПУСТА

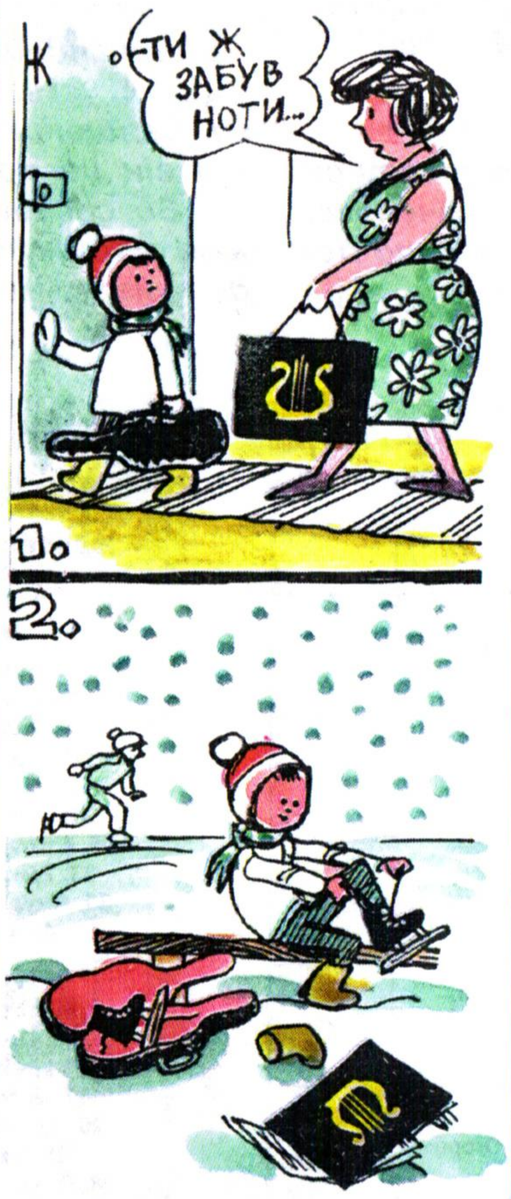

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ГАЙНО

– О!!! А ось і Вітьок знайшовся!..

4 820012 960675 01

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!